

Sygn. akt II K 1074/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrkowska

Protokolant: Katarzyna Nowopolska

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniach: 16 stycznia 2018 roku, 1 lutego 2018 roku i 22 lutego 2018 roku na rozprawie sprawy sprawy **M. R.**, syna T. i E. z domu (...), urodzonego dnia (...) w G.

oskarżonego o to, że:

W dniu 13 maja 2017 roku w G. przy ulicy (...), kierował pojazdem marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...), przez co nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe sygn. akt II K 1561/15 z dnia 14 lipca 2016 roku dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych

- tj. o przestępstwo z art. 244 k.k.

o r z e k a:

I. oskarżonego M. R. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu, który kwalifikuje jako występki z art. 244 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i art. 37 a k.k., na mocy art. 244 k.k.

w zw. z art. 34 § 1 k.k., art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k., skazuje oskarżonego na karę 8 (osiem) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując M. R. do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwadzieścia) godzin w stosunku miesięcznym;

II. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 34 § 3 k.k., art. 72 § 1 pkt 5 i pkt 6b k.k., zobowiązuje oskarżonego M. R. w okresie odbywania kary ograniczenia wolności do powstrzymania się od nadużywania alkoholu i używania innych środków odurzających oraz do uczestnictwa w oddziaływaniach korekcyjno-edukacyjnych;

III. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k., na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności zalicza skarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 13 maja 2017 roku od godz. 17:15 do godz. 19:10;

IV. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 2 ust. 2 oraz art. 16 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach

w sprawach karnych (t. jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego M. R. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 493 zł 66 gr. (czteryście dziewięćdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt sześć groszy) tytułem wydatków postępowania oraz wymierza opłatę w wysokości 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

Sygn. akt II K 1074/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 14 lipca 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 1561/16 orzeczono wobec oskarżonego M. R. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Wyrok uprawomocnił się w dniu 17 stycznia 2017 roku.

(dowód: odpis wyroku – k. 17-18, 19-20)

W dniu 13 maja 2017 roku oskarżony M. R. wyjechał pojazdem marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) ze swego miejsca zamieszkania w G. przy ul. (...), poszukując pomocy dla chorego psa. Chciał zawieźć zwierzę do weterynarza w C.. Oskarżony wiedział, że ma orzeczony dożywotni zakaz kierowania pojazdami mechanicznymi, stąd z jego pojazdu korzystali niekiedy również znajomi M. R., gdy była potrzeba zawiezienia gdzieś oskarżonego. Zwierzę zachorowało tego samego dnia, w dniu zdarzenia rodzice oskarżonego nie mogli zawieźć psa do weterynarza, nie udało się oskarżonemu zamówić taksówki rzekomo

z powodu rozmiarów i stanu psa, żaden z kolegów do których oskarżony się zwracał, również nie mógł udzielić pomocy. M. R. zatrzymał się niespełna 2 kilometry dalej, na ul. (...) w G., chcąc pobrać pieniądze z bankomatu. W miejscu zatrzymania obowiązywał znak B36 – zakaz ruchu. Z tego względu interwencję podjął patrol pieszy Straży Miejskiej. Wówczas oskarżony wychodził z pomieszczenia bankomatu. Strażnicy poprosili go o zejście do zatoczki parkingowej i wylegitymowali. Na pytanie

o prawo jazdy, M. R. oświadczył, iż zapomniał wziąć dokument z domu. Po sprawdzeniu w bazach danych okazało się, że wobec oskarżonego orzeczono dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Wezwano patrol Policji.

(dowód: zeznania świadka Ł. P. – k. 6-7, 161,

wyjaśnienia oskarżonego M. R. – k. 24-25, 169-170,

Oskarżony M. R. został zatrzymany o godz. 17:15. Pojazd powierzył pod opiekę kolegi.

(dowód: protokół zatrzymania osoby - k. 3,

oświadczenie – k. 5)

M. R., przesłuchany po raz pierwszy w postępowaniu przygotowawczym, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że był zmuszony do prowadzenia samochodu, gdyż zachorował jego pies, z którym jest związany emocjonalnie. Wiedział, że nie powinien prowadzić samochodu.

Przesłuchany na rozprawie głównej w charakterze oskarżonego M. R. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że rodzice nie mogli mu pomóc w zawiezieniu psa do weterynarza, a i taksówkarze nie chcieli przewieźć dużego, chorego psa. Został zatrzymany przez straż miejską z powodu zaparkowania w niedozwolonym miejscu, kiery udał się do bankomatu. Po opuszczeniu Komisariatu Policji, z pomocą przyjaciela, przetransportował psa do weterynarza.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. R. – k. 24-25, 169-170)

Z uwagi na uzasadnione wątpliwości co do poczytalności oskarżonego, M. R. został poddany badaniu sądowo-psychiatrycznemu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W złożonej opinii biegli stwierdzili, że M. R. zdradza cechy zaburzonej osobowości oraz cechy zespołu uzależnienia od substancji psychoaktywnych (alkohol i kanabinoły). W odniesieniu do zarzucanego czynu M. R. nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Warunki art. 31 § 1 i § 2 k.k. nie znajdują zastosowania. Stan psychiczny oskarżonego pozwala mu na samodzielną i rozsądną obronę. W odniesieniu do oskarżonego wskazana jest terapia odwykowa.

(dowód: opinia sądowo – psychiatryczna – k. 31-33)

Oskarżony był uprzednio karany za przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 178a § 1 i § 4 k.k. oraz z art. 178a § 1 k.k., gdzie między innymi wymierzano mu kary o charakterze wolnościowym.

(dowód: dane o karalności – k. 37-38)

M. R. jest kawalerem, zdobył wykształcenie wyższe, nie ma nikogo na utrzymaniu. Aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności, opinia na dalszy okres izolacji kształtuje się pozytywnie.

(dowód: wyjaśnienia M. R. – k. 22,

opinia jednostki penitencjarnej – k. 176)

Sąd zważył, co następuje:

Orzekając w niniejszej sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach funkcjonariusza Straży Miejskiej, opinii biegłych, licznych dokumentach i protokołach zgromadzonych w aktach sprawy, w części również na wyjaśnieniach oskarżonego. Taki materiał dowodowy jawi się jako spójny i logiczny, pozwalający w sposób pełny i wiążący określić podstawy oraz rozmiar odpowiedzialności karnej M. R..

Za zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy Sąd uznał zeznania funkcjonariusza Straży Miejskiej Ł. P., które należy ocenić jako wyczerpujące, szczere, zbieżne z treścią zebranych dowodów. Świadek przedstawił okoliczności interwencji w związku z zatrzymaniem pojazdu prowadzonego przez oskarżonego w miejscu niedozwolonym, w związku podejrzeniem popełnienia wykroczenia drogowego.

Sąd nie poczynił istotnych ustaleń faktycznych w oparciu o zeznania T. R., ojca oskarżonego, albowiem koncentrowały się one raczej wokół osoby oskarżonego, jego sytuacji życiowej, osiągnięć sportowych. Świadek wspominał o depresji syna, niechętnie wypowiadał się odnośnie uzależnień oskarżonego. Również przesłuchany na wniosek obrony świadek F. K. nie dostarczył informacji istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności karnej M. R..

Wyjaśnienia oskarżonego M. R. Sąd uznał w części za przyjętą w toku postępowania linię obrony. Oskarżony co prawda przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale umniejszał swoją odpowiedzialność i bagatelizował winę.

Analizując ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny, Sąd uznał, że oskarżony M. R. w dniu 13 maja 2017 roku w G. dopuścił się występku z art. 244 k.k., albowiem kierował pojazdem mechanicznym, do którego prowadzenia niezbędne jest prawo jazdy kategorii (...), nie stosując się tym samym do prawomocnie orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 14 lipca 2016 roku zakazu, obowiązującego dożywotnio.

Przedmiotem ochrony występku z art. 244 k.k. jest wymiar sprawiedliwości, a w ramach tego zapewnienie wykonania orzeczeń sądu. Wobec oskarżonego M. R. został prawomocnie orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów o którym mowa w art. 43 § 3 k.k., nadto oskarżony miał świadomość prawomocności wyroku,

w którym ów środek karny został orzeczony, co wynika z wyjaśnień oskarżonego. Zachowanie oskarżonego podjęte w inkryminowanym czasie polegało na nieprzestrzeganiu przez skazanego orzeczonego zakazu. Oskarżony zignorował dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów tłumacząc się koniecznością pilnego udzielenia swemu psu pomocy weterynaryjnej. Oskarżony ze swego miejsca zamieszkania w G. przy ul. (...) chciał udać się do C., podczas gdy w odległości około pół kilometra od miejsca jego zamieszkania, na ul. (...), znajdowała się przychodnia weterynaryjna, a kolejne dwie w najbliższych dzielnicach, chociażby przy ul (...). Oskarżony nie działał w stanie wyższej konieczności, skoro swój samochód i psa skutecznie powierzył o godzinie 17:30 koledze, a wizyta u weterynarza odbyła się dopiero kilka godzin po popuszczeniu przez oskarżonego Komisariatu Policji (k. 3, 53). (...) i życie psa nie było zagrożone

w sposób bezpośredni, skoro M. R. prowadził zwierzę poszukując taksówki w czasie, gdy spotkał go świadek F. K.. Ów nie zauważył, żeby stan psa był zły, a sytuacja poważna, zaś oskarżony nie wdawał się w szczegóły położenia w jakim się znalazł. Zachowanie oskarżonego wynikało, zdaniem Sądu, z oczywistej dostępności posiadanego przez niego pojazdu, lekceważenia przepisów prawa i orzeczenia sądowego oraz postawy M. R., który szczyci się swoimi osiągnięciami sportowymi, planami na przyszłość, podejmowaną nauką i prowadzoną działalnością społeczną, a co w jego rozumieniu usprawiedliwia czyny karygodne. Oskarżony jest osobą o zaburzonej osobowości, niedojrzałą emocjonalnie.

Analizując ustalony w sprawie stan faktyczny Sąd uznał, iż oskarżony M. R. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występkę kwalifikowanego z art. 244 k.k., zarzucanego w akcie oskarżenia, uwzględniając, iż ustawa karna w poprzednim brzmieniu była dla sprawcy względniejsza, albowiem przewidywała możliwość wymierzenia kary do 3 lat pozbawienia wolności.

Wymierzona na zasadzie art. 37a k.k. kara 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym nie jest nadmiernie surowa. Reasumując powyższe, Sąd doszedł do przekonania, iż wina oskarżonego M. R. w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości. W chwili popełnienia zarzucanego czynu oskarżony był osobą dorosłą, nie zachodziły przy tym okoliczności wyłączające jego poczytalność lub wskazujące, że nie zdawał on sobie sprawy z bezprawności swojego zachowania. W rezultacie należało dojść do wniosku, że oskarżony mając możliwość postępowania zgodnie z normami prawnymi zakazującymi podjętego przez niego zachowania, nie dał posłuchu tym normom.

Rozważając kwestię kary, Sąd miał na względzie niemały stopień społecznej szkodliwości czynu, których dopuścił się oskarżony oraz podobny stopień jego zawinienia. Oskarżony godził w istotne dobro prawem chronione, jakim jest prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości w zakresie wykonania orzeczonych przez sądy zakazów, obowiązków lub nakazów. Sąd uwzględnił, iż motywacją oskarżonego była potrzeba poszukiwania pomocy dla chorego zwierzęcia, którym M. R. się opiekował, co powodowało wymierzenie kary łagodniejszego rodzaju niż kara pozbawienia wolności. Jako okoliczność obciążającą Sąd poczytał uprzednią karalność oskarżonego za przestępstwa umyślne.

W ocenie Sądu kara 8 miesięcy ograniczenia wolności poprzez wykonywanie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, stopnia zawinienia M. R. oraz spełni należycie wymogi prewencji ogólnej i szczególnej. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na względzie prymat kar wolnościowych, uznając iż orzeczenie w niniejszej sprawie pozbawienia wolności stanowiłoby karę nadmiernie surową. W ocenie Sądu odbycie przez oskarżonego kary w warunkach ograniczenia wolności w postaci wykonywania kontrolowanej pracy na cele społeczne, odniesie rzeczywisty pozytywny wpływ na postawę życiową oskarżonego oraz pozwoli na uświadomienie sobie przez oskarżonego niewłaściwości jego postępowania, jak również będzie dostateczną gwarancją powodzenia resocjalizacji i zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa.

Jednocześnie Sąd zobowiązał oskarżonego M. R. w okresie odbywania kary ograniczenia wolności do uczestnictwa w oddziaływaniach korekcyjno-edukacyjnych, mając na względzie, iż powyższe rozstrzygnięcie powinno wzmocnić wychowawcze oddziaływanie wydanego orzeczenia, wyeksponować w świadomości oskarżonego karygodny charakter popełnionego czynu, a nadto przyczynić się do zadośćuczynienia społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Umożliwi nadto M. R. wgląd we własne postępowanie i skorygowanie zachowania. Z uwagi na wykazywane cechy uzależnienia od substancji psychoaktywnych (alkohol i kanabinole) zasadne było zobowiązanie oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu i używania innych środków odurzających

Na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 13 maja 2017 roku od godz. 17:15 do godz. 19:10.

Na podstawie przepisów szczegółowo powołanych w pkt IV wyroku, Sąd wymierzył oskarżonemu M. R. na rzecz Skarbu Państwa stosowną opłatę oraz obciążył pozostałymi kosztami sądowymi, nie znajdując podstaw do zwolnienia go od tego obowiązku, kierując się nadto zasadą, że każdy, kto przez swoje zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.